

ὀπισθεν τῆς θύρας δσάκεις ἡτάκτει. διὰ τοῦτο καὶ αὐ-
τὸς θέλων νὰ τιμωρήσῃ ἑαυτὸν μετεχειρίσθη τὸν αὐ-
τὸν τρόπον.

— «Πρέπει νὰ λυπῆσαι, διότι παρήκουσες τὰς πα-
ραγγελίας τῆς μητρὸς σου.» ἐπρόσθεσεν αὐτῇ.

— «Ναὶ μητέρα μου, λυποῦμαι, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ·
πρέπει νὰ τιμωρηθῶ πρὸς τοὺς τοῦτο καὶ νὰ μείνω ἐδῶ
ἐπὶ πολὺν ὥραν διὰ νὰ σκεφθῶ καὶ νὰ μετανοήσω.»

— Ἰδοὺ. τὰ ἀποτελέσματα τῆς καλῆς ἀνατροφῆς.
ὁ μικρὸς αὗτος παῖς ἡγνῶσι πράγματα, τὰ ὅποια πολ-
λοὶ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς γονεῖς, ἀγνοοῦσι.

Τὸ νὰ λυπῆται τις διὰ τὰ σφάλματά του δὲν ἀρκεῖ,
πρέπει καὶ νὰ αἰσθανθῇ ὅτι ἡμάρτησε καὶ πρὸς τὸν
Θεὸν καὶ πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ μετανοήσῃ. Διὰ
τοῦ τρόπου τοῦ θέλει δυνηθῇ νὰ ἀντισταθῇ κατὰ τοῦ
πειρασμοῦ ὅταν ἐκ νέου προσβάλῃ αὐτὸν καὶ ζητήσῃ
νὰ τὸν σύρῃ εἰς τὴν ἁμαρτίαν.

Οἱ γονεῖς ἂν ἀγαπῶσι τὰ τέκνα των πρέπει νὰ τὰ
συμβουλευσῶσι καὶ τὰ ὁδηγῶσιν οὕτως ὥστε νὰ δύ-
νανται νὰ διακρίνῃσι τὸ κακὸν καὶ τὸ ἄδικον παντὸς
ἁμαρτήματος καὶ τότε μετανοοῦντα νὰ λαμβάνωσι
τὴν συγχώρησιν αὐτῶν. (Ἰδὲ Λουκ. ιζ'. 3.)

Η ΑΦΡΙΚΑΝΗΣ ΚΟΡΗ.

(Διὰ τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παιδῶν.)

Πλοῖόν τι ἐπλεεν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὅχι μακρὰν
τῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς. Δὲν ἦτο πλήρες ζα-
χάρως, βάμβακος, ἐλαίου, ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου.
Ἦτο γεμάτο μαύρων ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παι-
δίων, οἵτινες εἶχον κλαπῇ ἐκ τῶν ἐσσιῶν των, καὶ
τώρα ἐφέροντο εἰς χώραν μακρυνήν διὰ νὰ πωληθῶσιν
ὡς ἀνδράποδα. Τοὺς δυστυχεῖς τούτους μετεχειρί-
ζοντο σκληρῶς καὶ τοὺς εἶχον δεμένους μὲ ἀλύσεις
ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, δίδοντες εἰς αὐτοὺς τόσην μό-
νον τροφήν, ὅση ἤρκει νὰ τοὺς διατηρῇ ζῶντας!

Ἀλλ' εὐτυχῶς Ἀγγλικὸν πολεμικὸν πλοῖον διέβαινε
δι' ἐκεῖνον τοῦ μέρους καὶ συνέλαβεν αὐτὸ μετὰ τῶν
σκλάβων. Αἱ ἄλλοι τότε ἀφῆρέθησαν ἐκ τῶν μελῶν
των, καὶ οἱ δυστυχεῖς δοῦλοι ἐφέρθησαν εἰς ἓν μέρος

τῆς Αὐτικῆς Ἀφρικῆς ὀνομαζόμενον «Ἐλευθέρα Πό-
λις.» («Free Town») Ἐκεῖ δὲ ταχέως εὗρον εὐδαί-
μονίαν καὶ χριστιανὸς ἱεροκλήρυκας.

Μεταξὺ ἐκεῖνων, οἵτινες ἐσώθησαν ἐκ τῆς αἰχμαλω-
σίας, εὕρισκτο καὶ εἰς ἀνὴρ μετὰ τῆς γυναικὸς του
καὶ ἐνὸς μικροῦ κορασίου. Οὗτοι ἀποκατεστάθησαν
εἰς μέρος, ὅπου ἡδύνατο νὰ ἀκούουν περὶ τοῦ Κυρίου
Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔστελλον τὸ κοράσιον των εἰς τὸ
σχολεῖον. Αἱ διδασκάλισσαι τῆς τὴν ὀνόμασαν Καρ-
λότταν Μπέλλ. Ἰποτίθεται ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς
ἐδόθη ὑπὸ τινος κυρίας ἐν Ἀγγλίᾳ, ἥτις τὴν διετήρει
μὲ ἰδιὰ τῆς ἐξοδα.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ μαῦρα παιδία ταχέως ἐπέδωκαν εἰς
τὴν σπουδὴν, ἀλλὰ δὲν εἶχεν οὕτως μὲ τὴν Καρλότταν.
Κατὰ πρῶτον δὲν ἡδύνατο νὰ μάθῃ δι' ὅλου, ἀλλ' ἐ-
προσπάθει πολὺ, καὶ οὗτος ὁ τρόπος εἶναι ὁ κάλλιστος
καὶ διὰ σέ, μικρὲ μου ἀναγνώστα.

Μετ' ὀλίγον ἡ Καρλόττα προώδευσε καλῶς· τέσ-
σαρα ἢ πέντε εἴη παρήλθον καὶ εἶχε προοδεύσει τό-
σουτον εἰς τὴν μάθησιν, ὥστε ἐγένετο μηνύτρια (πρω-
τοσχόλισσα) καὶ συνεβίβη νὰ βοηθῇ διδάσκουσα με-
ρικός ἀπὸ τὰς μαύρας συμμαθήτριάς τῆς.

Ἀλλ' ὁ καιρὸς τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἤτο βραχύς. Τινὲς
ἐργάζονται ὀλίγον καιρὸν· καὶ τοῦτο πρέπει νὰ διδάσκῃ
πάντας ἡμᾶς νὰ πράττωμεν τὸ καθήκον μας ἄνευ ἀνα-
βολῆς. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς
ἡλικίας τῆς, ἡ Καρλόττα ἡσθένησε, καὶ εἰς ἱεραπό-
στολος ὑπῆγε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ.

«Σὰς εὐχαρισῶ, ἀγαπητέ μοι Κύριε, —» εἶπεν αὐτῇ
ἐκτείνασα εἰς αὐτὸν τὸν ἀδύνατόν της βραχίονα, —
οὕτως εὐχαριστῶ διότι ἤλθετε. Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ
οὕτως ἴδω. Ἦθελον νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι ὁ λόγος, τὸν
ὁποῖον ἐκηρύζατε πρὸ ἐνὸς ἔτους περὶ τοῦ σπειρόν-
τος καὶ τοῦ καλοῦ σπόρου, μὲ ὠδήγησε νὰ σκεφθῶ
πολὺ περὶ τῆς ψυχῆς μου.» Ἡ Καρλόττα τῷ εἶπεν
ἀκόμη ὅτι ἐνῶ ἐκοίτετο εἰς τὴν οἰκίαν, διέκρινε πε-
ρισσότερον τὴν ἁμαρτωλὴν κατάστασίν της ἐνώπιον
τοῦ Θεοῦ, παρ' ὅσον τὴν ἐγνώριζε πρότερον, καὶ ὅτι
ἐξεζήτησεν Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα μὲ ὁλην τῆς τὴν καρ-
δίαν. «ὦ, μάλιστα. —» εἶπεν αὐτῇ, — εἶναι καλὸν
δι' ἐμὲ ὅτι ἐταπεινώθην. Ἐμαθὼν νὰ γνωρίζω τὸν
Θεόν, — ἔμαθον νὰ ἀγαπῶ τὸν Ἰησοῦν.»

Ἐνῶ ἐκοίτετο εἰς τὴν πενιχράν της καλύβην ἀπὸ ἐ-
βδομάδα εἰς ἐβδομάδα εὕρισκτο πάντοτε μὲ τὴν Γρα-
φὴν εἰς τὴν κλίνην τῆς καὶ ἔλεγεν εἰς πάντας τοὺς
προσερχομένους νὰ τὴν ἐπισκεφθῶσι, πόσον ἔχαιρεν
ὅτι ἐδιδάχθη νὰ τὴν ἀναγινώσκῃ.

Ἐρωτηθεῖσα, ἐὰν ἤθελε νὰ ἀναλάβῃ, εἶπεν—«Ἐ-
πεθύμουν νὰ ζήσω διὰ νὰ λατρεύσω τὸν Κύριον, ἀλλ'
εἶμαι εἰς τὰς χεῖράς του.»

«Αν καὶ ἦτο λίαν ἀδύνατος καὶ ἔπασχε βαρέως, οὐδείς γογγυσμὸς ἤκούετο ἐκ τῶν χειλέων της.—ἦτο πάντοτε εὐγνώμων διὰ πᾶσαν μικρὰν χάριν ἧτις ἐγίνετο ὑπὲρ αὐτῆς. Ἡ μεγίστη χαρὰ της ἦτο ν' ἀναγινώσκη τὰς Γραφὰς καὶ νὰ προσεύχεται. Ἡμέραν τινα εἶπεν εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς διδασκάλους της ὅτι τὸ κέντηρον τοῦ θανάτου ἀφῆρέθη καὶ ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο «τὸ πᾶν ἐν πᾶσι» εἰς τὴν ψυχὴν της.

«Ἀλλὰ φαίνεσαι νὰ ἦσαι πολὺ ἀδύνατος.»

«ὦ, μάλιστα—ἀπῆντησε—θὰ ἀπέλω ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.»

«Λοιπὸν αἰσθάνεσαι ὅτι ἡ καρδιά καὶ ἡ σὰρξ σου ἀτονίζονται;» —

«Ναί,—ἐπανέλαθεν,—ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι ἡ δύναμις τῆς καρδίας μου καὶ ἡ μερὶς μου εἰς τὸν αἰῶνα.»

Τὴν προτετραίαν τοῦ θανάτου της ἡ Καρλόττα Μπέλλ ἐκάλεσε τὴν μητέρα της, καὶ εἶπε—«Ἀφοῦ ἀποθάνω δὲν πρέπει νὰ λυπῆσαι κανεὶς δὲν πρέπει νὰ κλαύσῃ. Δὲν θέλω νὰ πενηθορήσητε δι' ἐμέ—ἀλλὰ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ λευκοφορήσητε, διότι ἀπέρχομαι εἰς εὐτυχὴ τόπον.»

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν πρὸ τῆς ἀκτινοβολήσεως τοῦ ἡλίου εἰς τὸ μικρὸν παράθυρον τῆς καλύβης της, ἐξήχησεν ἀπὸ τὸν πατέρα της νὰ προσευχηθῇ δι' αὐτήν. Μετὰ δὲ τὸ τέλος ἔφαλε τὸν ἐξῆς ὕμνον·

«Ἀφοῦ καλῶς βεβαιωθῶ

Τὸν κλῆρόν μου ἐν οὐρανοῖς,

Τοὺς φόβους ἀποχαρῶ

Εἰρήνην ἔχω τῆς ψυχῆς.»

Ἡ Καρλόττα τώρα ἔλειτο ἡρόχως καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας ἀπέθανεν.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἐσώκωνται τὸ σῶμά της νὰ τὴ ἐνταφιάσουν, τὰ κηρία καὶ πάντες οἱ τοῦ σχολείου παρηκολούθουν τὴ φέρετρον καὶ ἔκλαιον ὅταν τὸ εἶδον τιθέμενον ἐντὸς τῆς γῆς.

Αὕτη ἡ βραχεία διήγησις τῆς Καρλόττας, μᾶς διδάσκει τρία πράγματα. Πρῶτον ὅτι πρέπει νὰ κάμνωμεν τόσην καλὴν χρῆσιν τῶν πολλῶν μᾶς εὐκαιριῶν ὅσῃν ἡ Ἀφρικανὴς ἔκαμε τῶν ὀλίγων της.

Ἔχεις σὺ, μικρὸν μου ἀναγνώστα, πολλὰς χάριτας καὶ προνομία· λοιπὸν πρόσεξ' ἵνα τὰ βελτιώσῃς. «Ἦς ὅποιον ἐδόθη πολὺ, πολὺ θέλει ζητηθῇ παρ' αὐτοῦ.»

Δεύτερον, ὅτι πρέπει νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας εἰς ἡμεῖς ὠδηγήθημεν εἰς τὸ νὰ μετανοήσωμεν ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. ὥς ἡ Καρλόττα, καὶ νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὥστε διὰ τῆς χάριτός του νὰ ἐβρωμεν ἔλσος.

Τρίτον, ὅτι πρέπει νὰ κάμνωμεν ὅτι δυνάμεθα πρὸς βοήθειαν ἑκείνων, οἵτινες μεταφέρουν τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ἄλλα μέρη. Ἐάν δὲν ὑπῆρχον εὐσεβεῖς χριστιανοὶ διδασκαλοὶ, ἡ Καρλόττα Μπέλλ θὰ ἀπέθνησκεν ὡς δυστυχὴς εἰδωλόλατρίς.

ΜΕΓΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΕΚ ΜΙΚΡΑΣ ΑΙΤΙΑΣ.

(Διὰ τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παίδων.)

Μονογενὴς τις υἱὸς γῆρας ἀφῆρσε ποτε κρυφίως παρὰ τινος γείτονος ἐν ὧν, τὸ ὅποιον ἔφραγεν εἰς τὴν μητέρα του· αὕτη δὲ ἐδέχθη αὐτὸ ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι διὰ τὸσον μικρὸν πρᾶγμα δὲν παραδίδεται ἡ ἐν τολῇ τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλ' ἡ ἀδιαφορία αὕτη τῆς μητρὸς ὑπῆρξε μετ' οὐ πολλῇ ἡ τελεία καταστροφή τοῦ νέου, καθ' ὅτι οὗτος ἔρχισεν βαθμυδὸν νὰ κλέπτῃ ὑποκρικὰ, ὀρνίθας καὶ τέλος οἰκίας καὶ ἐργαστήρια!!

Ἡ ἐπιστήμη του ὅμως αὕτη δὲν ᾔδυνῆθη νὰ τελεσφορήσῃ ἐπὶ πολλῇ, καθ' ὅτι σκληρῶς ὑπὸ τῆς ἀργῆς κατεδικάσθη εἰς ἰσθμία δεσμά. Συγχρόνως ἔλεγεν ἐν τῇ εἰρκτῇ μετ' εἰλικρινοῦς μετανόιας, «Ναὶ μὲν πταίω καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ μήτηρ μου, ἧτις ἐόν. Ἦσαν κατὰ πρῶτον ἑκάλεσα τὸ ὧν, μὲ ἐτιμῶρει, δὲν ἤθελον βεβαίως ἐπιχειρηθῇ ἄλλοτε τὸ τοιοῦτον, καὶ ἐπομένως δὲν θὰ εὐρισκόμεν εἰς τὴν τρομερὰν ταύτην εἰρκτῇ.»

Πόσαι μητέρες δὲν γίνονται αἰτίαι τῆς καταστροφῆς τῶν τέκνων των, συγχωροῦναι εἰς αὐτὰ σφάλματα, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἶναι μικρὰ καὶ ἀσήμαντα! Δὲν ἦτο πλὴ καλλίτερον ὁ νέος οὗτος νὰ ἔξη πενιχρῶς καὶ ἐντιμῶς, ἢ πλουσίως καὶ μὲ ὄνομα κλέπτου καὶ ἀτίμου ἀνθρώπου; Ὁ ἀρχὸς καὶ ὁ κληρὸς ἐξάπαντος περιπίπτει εἰς πτωχίαν, καὶ τότε ἀναγκάζεται νὰ ζῇ διὰ τῆς κλοπῆς. Διὰ τοῦτο, ὀφείλετε, μικροὶ μου ἀναγνώστα, νὰ ἐργάζησθε καὶ νὰ πορίζησθε τὰ πρὸς τὸ εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τῆς ἐργασίας καὶ φιλοπονίας· «ὁ κλέπτων δὲ μὴ κλέπτῃ πλέον, ἀλλὰ ἅς κοπιᾷ ἐργαζόμενος τὸ αγαθὸν διὰ τῶν χειρῶν του, ἵνα ἔχῃ νὰ μεταδίδῃ εἰς τὸν ἔχοντα χρεῖαν.» (Ἐφεσ. δ'. 28.)

Σ. Συντ. Ἐφ. Παίδων. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀθρηίδου τούτου πᾶνέλει τὸ χωριώτατον ὅτι δηλ. ἡ κλοπὴ ἀποκλείει τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ προετοιμαζει τὴν ψυχὴν διὰ τὴν γέεναν.

 ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ. Εἰδοποιούνται πάντες οἱ συνδρομηταὶ καὶ ἀνταποκριταὶ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων, ὅτι τοῦ λοιποῦ θέλουσιν ἀνταποκρίνεσθαι κατ' εὐθείαν μὲ τὸν Συντάκτην αὐτῆς.

Ὁ Συντάκτης
Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.